

Illusioner og virkelighed

..... når relative sandheder skaber lidelse

Forord

Forord

Illusioner og virkelighed kræver tålmodighed af læseren, idet den er et forsøg på at illustrere, hvordan omfattende fortrængningers hænger i mit ophavs sindssygeligt irrationelle familieliv afspejler sig i omfattende fortrængninger i tidens kontaktsvaghed og irrationelt destruktive polarisering.

Mine forældre var 17 og 18 år, da Hitler foldede sig ud og de blev inddraget i verdens værste, den 2. verdenskrig. De var ikke andet end store børn, de anede intet om, hvad de gik ind til. Min far som tysk værnepligtig soldat og min mor som sygehjælper på tyske og østrigske lazaretter.

Det var 1933.

De fik hver sin uniform på. Retningen var lagt. Man underkastede sig den givne myndighed og magt.

Der var tavshed om krigen sidenhen. Slående tavshed.

Krigen var vel en slags undtagelsestilstand i deres liv.

Hjernen var koblet fra. Man parerede ordre.

Opvågningen kom i 1945, da britiske og amerikanske bomber slog ned over Tyskland, over kvinder og børn, der løb som levende fakler ud af byerne på den brændende asfalt.

Da min far sultede på vejen hjem igennem Rusland den sidste vinter, med granatsplinter i ryggen, men han kom hjem i live. 12 års krig blev gjort forbi. Hvordan havde han det indeni ?

Hans vægt eksploderede, da han kom hjem og fik almindelig mad. Han første kone døde under fødslen i 1952, og efterlod ham med 2 piger på hhv. 4 og 2 år - udover et nyfødt drengebarn.

Min mor, en erfaren dørmåtte i eget liv, kom til, og gav de næste 3 børn liv (herunder mig) umiddelbart efter.

Han døde en eftermiddag af en blodprop i hjertet, efter han havde drevet den første søn ud i en skizofreni. Han blev 50 år. Han ville det gode, men han var ikke heldig med det. Han havde og fik aldrig et nemt liv.

Den larmende tavshed henover al slags grænseoverskridende overgreb var nok det, der gav mig mit udtalte behov for at finde ord til udredning og forløsning og ord til forsoning og fred.

Bogen handler om nedarvet lidelse, om at se og slippe korset.

Om at ville, eller ville prøve at se og afdække mønstre bag.

Vi har alle en bror, en søster, en fætter, en kusine, der lider, der hænges ud, der misforstås, der stemples, der drikker, der grovæder, der er sindslidende, kriminel, voldelig, eller

Der er en årsag og en læring i alt – til alle involverede.

Bogen handler om at stille spørgsmål, om hele tiden at holde sig åben, for et muligt eget medansvar - hver især - for vores egen del af den fælles kæde, der hoppede af led.

Kæden, der forbinder de såkaldt stærke, med de såkaldt sårbare eller forkertes liv, i familien, i samfundet, såvel som nationalt som internationalt.

Bogen ender med at blive endnu et opgør ikke alene med min familiehistorie, men med samtidens udprægede behov for at udpege syndebukke, både i familien, i samfundet, nationalt og internationalt.

Hvordan kommer vi dertil,

- At vi som mennesker bærer en destruktiv adfærd videre ud i livet, uden at ænse det ?
- At vi som oplyste mennesker, efter mange års indskrænket indflydelse, ender i fortrængning, i passiv handlingslammelse, passiv accept, og i sidste ende stiltiende medvirken ?
- At det synes umuligt at skulle erkende, at vi har ladet os manipulere og ensrette
- til at tro på et årelangt, vedholdende gentaget, budskab, en ikke eksisterende sort-hvid virkelighed

Indholdsfortegnelse

Del 1

Tanker om og afsked med givne låste roller og splittelse

mødet med generationers lidelse og almenmenneskelige sydebukbehov

og rester af afsked med min mor

Splittelsen var effektiv	s.5
Sydebuk- og vredesenergi	s.7
Hvad med dig, Regina.....	s.11
Begravelsen	s.15
Smerten	s.17
Kære søster Regina	s.19
Længslen	s. 24
Undskyld mor.....	s. 25
Jeg fik dit nøddetræsskab hjem i går	s. 32
Karin	s.35
Et glimt fra kirkegården	s. 36
Mors egen, en anden virkelighed	s. 38
Ceremonien blev en smuk afsked med dig	s.42
Lykkemusklens og tankens kraft	s.45
Tilbage til tråden når relative sandheder skaber lidelse	s. 47

Del 2

Fra min splittede families lidelse

..... til synlig splittelse og lidelse i samtidens politiske paradokser

Socialpolitisk pres s. 48

Fra udvikling til afvikling s.54

Del 3

Fra samtidens lidelse til himlen over eksistens og lidelse

Eksistentielle overvejelser s. 60

Tanker skaber s. 62

Gud er ikke kristen s.63

Intuitioner bekræftes s. 65

Hvad er tro, bevidsthed - hvad er virkelighed s. 68

Efterskrifts.77

Del 1

Tanker om og afsked med givne låste roller og splittelse

Der var gået endnu et år. Bøgen var ved at springe ud på 2. år efter dødsfaldet. Græsplænen var ved at blive langhåret. Græsset lå fladt efter en hård vinter med metertyk sne, afløst af masser af regn og sol. De nye kirsebærtræer var meget tæt på vej. Et par dage, så står de i fuldt flor. De små japanske kirsebærtræer sprang ud igår. Det var lige blevet maj.

Det var stadigt nemt at glide tilbage. Men jeg orkede ikke mere, at blive ved med at tænke tilbage. På familiehistorien, på dødslejet, på begravelsen m.v.og dog....der dukkede hele tiden nyt op til overfladen. Min mors hus stod tomt i to år. Skulle tilses, vedligeholdes 400 km. væk. Gas, strøm, skat, bank, forsikringssager, sagfører, ejendomsmægler, retten, arvesagens endelige afregning m.v.

Det gik stærkt dengang, det hele. Vanskelige beslutninger skulle træffes. Livet gik videre, mens alt skulle afvikles. Tankerne strejfede tilbage til Slesvig på et splitsekund.

Jeg havde forestillet mig eller håbet på, at kunne arbejde på, at alt blev lettere efter min mors død. At vi kunne reparere på vores søskende relationer. At vi ville kunne mødes, snakke sammen, hjælpes ad, heles sammen. En fantasi om en fælles familiedag, en mindededag. Samtale, udveksling, opfølgning, leg, whatever. Dyrke og bruge de gode sider af hinanden.

Det var som om muligheden for helhed og forsoning forblev en saga blot. Det viste sig, at vi var for alvor, for evigt, splittede. Rollerne syntes uigenkaldeligt delt ud.

Splittelsen var effektiv

Regina, den ældste
den slanke, den pæne, den veltilpassede
fungerende facade udadtil
der udstillede og nedgjorde svaghed

Karin den næste
den ikke livsduelige, den for sarte sjæl
der opgav livet, før det begyndte

Holger den 3. af første flok halvsøskende
født moderløs, for evigt fortabt
uforløst længsel efter at være god nok,
som sin far,
der førte til plage og pinsel
til gensidig, tiltagende
destruktiv og effektiv udskillelse

Helmut den 4. / den 1. af næste flok halvsøskende
vores alles ridder og beskytter
der tabte en ulige kamp

den sidenhen udpegede syge
den korsfæstede

der sidenhen muterede
til familiens anerkendte bøddel

mig den 5. i flokken
den såkaldt naive, drømmeren
urealistisk
irriterende forstående
evigt i forsøg på at samle, forstå og forsone

Ernst, den 6., den sidste
den stærke, den fornuftige
knudemanden, der blev sin mors næve og højre hånd
der fandt sin kraft i bunden af flasken
der ikke kan fordrage svaghed

Syndebuk- og vredesenergi

alle familier, alle venner
alle naboer, kolleger
alle samfund, lande og regioner
har deres yndede syndebukke
i mere eller mindre udpræget grad

min familie var ramt i særlig sygelig grad

jeg oplevede fænomenet generelt
særlig blandt mennesker med underskud
eller
blandt mennesker med tilsyneladende overskud
bygget på undertrykte følelser
bevidst eller ubevidst
sorg, vrede, skuffelse, pres

syndebukbehovet gik oftest udover mennesker
der er udsatte eller udskiller sig fra normen
der er modtagelige for det,
der tillader det
der har en hage, er kodede til det
der endnu sidder fast deres, dem tildelte, rolle
der ikke sanser at sedet, ikke evner at forvare sig

syndebukplacering er et redskab
en afreaktion af egen afmagt

en tilsløring af egen svaghed, egne mangler

en tilsløring af vrede man ønsker at fortrænge, skjule
få afløb for, bevidst eller ubevidst

syndebukbehovet har bredt sig
til aktiv syndebukplacering
til syg professionel strategi
til spin
til politisk redskab
til manipulation

mens vi som tilskuere tillader det
og derved medvirker
i tavshed

jeg mødte flere typer syndebukplacering
på egen krop
jeg så det selv, som en, af mange, egne
til tider hårde, til tider dyrt købte,
men nødvendige erkendelses- og læreprocesser
i at lære at mærke mig selv
kende mig selv

at lære at reagere
hurtigere, mere målrettet
fra gang til gang

det skete oftest
når både begge parter var i underskud
underskud af forskel
lige årsager bevidst eller ej

jeg var oplært i at ofre mig
at vende den anden kind til
at lide i stilhed, at forstå

oplært i ikke at mærke mig selv
det kunne tage et halvt år om at mærke en forurettelse

en god, spændende og nødvendig læreproces
at se min reaktionsevne udvikle sig

skridt for skridt

om jeg ejede vrede ???

jo
jeg havde masser af vrede
og dog, jeg anede ikke, at jeg ejede vrede

jeg kunne jo forstå alle og enhver
undtagen mig selv

jeg vendte vreden indad
den var pakket inde, fortrængt
ikke – eksisterende
og så alligevel

jeg havde en stor vrede
på livet
på 3 smadrede søskendelivs vegne
på alverdens syndebukbehov

vrede og sorg
på egne vegne
inderst inde
et sted

vrede, sorg
på tabet af de sidste 2 søskende
sidenhen

vrede på familiens fortrængning
vrede på tidens fortrængning
vrede på samtidens skødesløshed

vrede på mig selv
for ikke
synligt udadtil
at komme nogen vegne

vrede på
at skulle stå som tåbe
som den fede
den sære, den utilpassede, den uegnede

vreden blev tydeligere de senere år
var ude at vende de senere år

vreden dukkede op mellem sidebenene i ny og næ
vreden blev genkendelig efterhånden, når den dukkede op

jeg forholdt mig til den
jeg vidste i dag at smerte og vrede går hånd i hånd

"Hvad med dig, storesøster, Regina"

*jeg har forsøgt at skrive med dig
igen og igen, år for år, uden held*

*"har jeg i virkeligheden mere vrede end dig?"
"er det i virkeligheden din eller min vrede, der spærrer mellem dig og mig?"*

*når alt kommer til alt, så er jeg måske enig
vi har været alt for klemmt, hver især, på hver sin måde
til at kunne enes
til at vi kan nå hinanden
til bare at have glæde af hinanden*

*snakken om vores fælles far
vores tabte søster
vores hver især og vores fælles mor
din hukommelse og min
tilsammen*

*hvis eller når du vil eller kan, når vi er klar
kunne vi have glæde af, at deles om vores historie sammen*

du siger det gør ondt, at snakke med mig

*er jeg så farlig
lad os dog prøve, at finde ord for den angst, den smerte, den vrede
der skiller os ad*

jeg tager gerne smerten på mig, af det, du måtte ville sige

måske ser du bare uhyrer, som slet ikke er mig

*er jeg så slem, som mor
har jeg valgt ensidigt side for de svage
så al pæn facade og glæde blev ukorrekt
- også for mig –
så længe ikke alle er glade
har jeg taget det mønster med fra mor
?*

*det har jeg nok en periode
til jeg blev mig
som mig*

*eller
er det bare spejlbilledet, af din afvisning af mig*

*kontrasten til dit ikke ville give plads
til det, der er virkelighed for mig
alt det, der er væsentligt for mig*

*at få ord på ord som aldrig fik plads
mellem dig og mig*

*jeg sagde noget engang
noget med skizofren adfærd
også om dig
om os*

*os alle, som del af samme, meget splittede familie
det var nemt at misforstå
uden tid, rum, lys*

et halvt år senere
jeg huskede ikke sammenhængen
kunne ikke forklare dig det
under angreb, pres for at skulle forsvare

men det er et faktum
at vi alle er vokset op i, alle er præget
af samme skizofrene familie
hver fra sin egen vinkel, virkelighed

at vi alle var afhængige
af samme far og af samme mor i mange af årene
uanset forskellige mødre i nogen af årene

at vi alle har mindre heldige symptomer og mønstre med hjemmefra
at jeg fik en overfølsomhed på facader, der blev for svær for mig at håndtere
at en del af din overlevelse bestod i selvsamme facade

din måde, at ville kærligt favne med den ene hånd
at ville afvise, holde mig fra livet med den anden hånd

tæt – væk
på dine betingelser
uden egen indflydelse

jeg ser det i alt det du gør i forhold til mig
du vil give mig et knus til begravelsen med tilskuere på
den ene hånd
du afviser konsekvent, at snakke med mig under sygdommen, under dødslejet,
afvikling af huset, hele vejen op til selve begravelsen
den anden hånd

*du henviser til min vrede
du tåler den ikke, siger du*

*det ser ud, for mig, som om du har en vrede på mor
det ser ud, for mig, som om du ikke vil mærke dig selv
som om du vil overføre din vrede på mig*

*du henviser til, at jeg ligner "min" mor
ligner jeg hende, i så fald så meget mere end dig
?*

*lad os få ord på den vrede, som vi begge med rette har
få rensset det ud, det der måtte være*

*lad os se hinanden i øjnene med de følelser vi nu engang har
give dem luft*

*sig det direkte, hvis du ikke kan fordrage mig
prøv, om muligt, at sætte ord på hvorfor*

*måske er der noget, vi gensidigt har misforstået
måske skal ordene have lov til at stå*

*i både dig og mig
iltes, tages ind skridtvis*

*en anden gang, måske i en anden form,
når vi er klar*

hellere det end at skille os ad

*skylder vi ikke hinanden ærlighed
som 2 modne, veluddannede kvinder, som 2 søstre*

Begravelsen

det skulle overstås
og så alligevel
nye afgørende spor blev lagt
beslutninger blev truffet

det skulle blive anderledes nu
havde jeg forestillet mig, havde jeg længe håbet på

søde naboer, flere kusiner og fætre kom og blev til begravelseskaffen
der blev snakket løst og fast, der kom flere, end beregnet

Ernst var ikke tilstede, han var med Helmut hele dagen, til efter begravelsen
to hele flasker snaps skulle til for ham
for at være til, da han kom hjem

en hård tid også for ham
han ville have Helmut med til begravelsen

men hvordan skulle det gå, nerverne stod på højkant
hvordan skulle det gå forsvarligt, for os alle

Helmut havde ikke set nogen af os, slet ikke samlet i årevis
han var isoleret på bostedet, uden ide om hvor mor boede

hvordan ville han reagere
se os alle, se sin mors endegyldige død, helt konkret, i en ligkiste

stå ved siden af sin rival, den fortabte, umulige Holger
som selv knap kunne være til

midt i en Gudstjeneste

hvordan skulle han klare det og derefter tilbage til institutionen
et sted, han havde det tåleligt
et sted han var tålt, som den vanskeligste af alle

Helmut var på grænsen, på grænsen til geriatrien
gamle psykiatriske patienter, store doser medicin for at holde dem i ro

jeg havde set dem på geriatriisk afdeling i arbejdsmedfør

døde hule øjne, totalt forladte sjæle, spærret inde i en falmende menneskekrop
sidde på gangene, kropsligt, mentalt og menneskeligt forladt,
ingen flugtmuligheder, det føltes som levende begravet, levende døde
det føltes som helvedes forgård

bostedet var trods alt rimeligt, lidt hjemligt
halvvejs velfungerende sindslidende omkring ham

de havde hver deres værelse
de kunne spise, ryge, snakke eller sidde stille, hver for sig
et overskueligt hus, en have omkring, en årlig udflugt

Helmut var ikke nemt selskab, men han var med
et halvt smil to gange om ugen, det var en succes
personalet var fantastisk

Smerte

det sad stadig i mig, det hele
som var det i går

jeg besøgte ham i starten
de inviterede til familiens besøg

kroppen bævede, når jeg nærmede mig
knæene var bløde, underkæben var svær at holde i ro

svært ved at stå overfor ham
svært ved at tåle ham, svært ved at forlade ham

jeg mærkede hans smerte
han mærkede min smerte
jeg blev ked, han blev vred

han er ikke til at forstå, han råber højere og højere
kan ikke få ordene ud, pumpet med gammel medicin, der ødelægger hans tale

han frustreres dobbelt
jeg ville gerne kunne tale med ham
han kan ikke omstilles medicinsk på stedet
kan ikke forvente at kunne komme tilbage, hvis han skal reguleres i psykiatrien

han har ikke godt af mine besøg
jeg er færdig, når jeg går derfra, som udluget

det river og slider i hjertet
at være der, såvel som at efterlade ham

han er en del af mig
en del af mit fysisk forstørrede hjerte
han vil altid være det

tid og afstand hjælper
smerten bliver efterhånden til et minde
et minde der kan reaktiveres på et splitsekund

efterhånden, et minde om taknemmelighed

taknemmelighed for, at jeg selv forblev hel, at jeg udviklede mig

udviklede en inderlig trang, en forpligtelse
til at finde og formidle ord

ord for vores alles historie
ord for Helmut's historie
ord for de tabte søskende historie
ord for familiens, for samfundets
for alle fortabte sjæles historie

ord for den socialpsykologiske dimension
ord for den politiske dimension
ord for den spirituelle dimension

jeg kunne fortsætte i en uendelighed

Kære søster, Regina

*en atmosfære præget af skingrende sindssyge
af alsidige offer og bøddel problematikker
af overgreb og underkastelse,
af grænseløshed uden grænser*

*fangede du det ikke på afstand, søde Regina
lykkedes det dig at lukke os så effektivt ude,
da du flyttede hjemmefra
for at beskytte dig selv og din egen lille familie
eller sad vi i din krop*

*klogede du dig på mine vegne
for at kunne beskytte eller distancere dig selv - fra mig*

*al forsøg på kontakt var som dømt til at kuldsejle
rollerne var én gang lagt
de lå i mange lag, tilpasset, korrigeret, og siden låst fast af vore egne voksne livs nye lag*

*de roller vi hver især havde tilpasset os
den pæne - den grimme
den rigtige - den forkerte
fårene – bukkene
det hvide - det sorte får i flokken*

*splittelsen var præget af familiesygdommen,
nuancerne manglede*

*syndebukroller gav ingen mening
det var vores, hver især uvidende, fortrængte, sårbare sider,
skyggesider, der tørnede sammen igen og igen*

båret af en familiebaggrund, der var for svær at fordøje,

*forskellige overbevisninger, indsigter, udsyn,
som vi hver især havde enten beskyttet os imod
eller arbejdet os til at erkende og bearbejde*

*jeg så dit billede som ung kvinde, Regina,
en smuk og målrettet høj og slank pige*

stærk med den ene hånd, sårbar med den anden

*du kendte en anden far end jeg,
ham ville jeg gerne have mødt
du mistede din søster som jeg*

*vi forsøgte at mødes som to hjerter
men livet kom i vejen
vores livslinjer, indsigter, udsyn*

*vi kunne hidtil ikke nå hinanden
i tilstrækkelig, gensidig, respekt*

*gad vide om du ved,
at jeg elsker og savner dig, af hjerte og af sjæl
som endnu en søster jeg tabte
en vigtig tråd til forståelse af mig selv*

*gad vide om du ser det
som en begrænsning, en fortrængning,
som en mulig kærlighed, der ikke er levet ud*

*jeg troede, at det ville hjælpe,
når min egen, når vores alles, mor var død*

*undskyld mig mor
det var også svært, at være os, som to voksne søstre
at kunne mødes og hjælpes, i gensidig respekt
at kunne nå til forståelse og kærlighed,
eller bare nå til gensidig anerkendelse
og modvirke den evige splittelse mellem rigtig og forkert*

*der var barrierer af det blankeste, hårdeste stål bag de punktvist kærlige ord
en uigennemtrængelig mur af massivt fortrængte følelser*

*vi var gensidigt oppe imod følelser udenfor vor bevidsthed og kontrol
der var forskel på ord og handling, der var forskel på ydre ord og indre udtryk*

*var jeg en repræsentant for din "onde" stedmor, den u erkendte "knude" i dig
var jeg det ubelejligste ubelejlige, det mest "uvidende" fæ, det allermest utålelige væsen på jord*

*en tilsyneladende urørlig overbevisning i dig, iblandet en vrede, som jeg selv ejede andel i
en ubelejliget, uvidende, tåbelig lillesøster, en farlig lillesøster
for dig, for din, dig tildelte, "uplettede" glansbilledrolle*

*var jeg det, i dit liv dengang,
fordi jeg så ting, som du ikke havde lyst eller mod til at se
fordi jeg ikke længere ville lege med på dine julelege med mig*

*8 år yngre end dig, en helt anden familiesammenhæng
og så alligevel, 8 år også sammen med dig, Regina, i samme brådne æggeskal*

*mine første 8 leveår - af mine første 13 år
hvor jeg ikke var tilstede, som jeg selv husker ingenting af*

13 års liv med din, men også med min, far, som jeg husker ingenting af
andet end truslen, angsten, lettelsen, da han døde
den dårlige samvittighed over det

de store, undrende, angstfyldt bekymrede øjne i den lille pige,
som jeg så i de billeder, som jeg sad alene tilbage med,
billeder af mig selv, ene tilbage af en søskendeflok på 6 i det efterhånden tømte hus

kontakten var aldrig let mellem dig og mig
umulig blev den først, da jeg ville være voksen
da jeg ville ud af min, af livet og af søskendeflokken, tildelte rolle
som den dumme, grimme forkerte lillesøster
nærmere den kloge, smukke rigtige storesøster

det var som om du ikke ville deles med mig om rollen som den rigtige
det var mest trygt for dig, at alt blev ved det gamle

det var som om, livet kom i vejen for en lempelig løsning, endnu engang

du var den, der stod for fornuften, for succes, for villa, vovse, god mand og to børn,

den pæne boble brast efter 25 år
forståeligt nok, et traumatisk øjeblik for dig
gammel sorg, gammel angst truede med at knække dig
du gjorde dig hård, - gik videre –, - lige ud –, med solbriller på

husker du det mønster fra nogen vi to kender
?

tidspunktet var absolut ikke hverken belejligt eller befordrende for nye toner
nye roller, nye forståelser mellem os

du gik en anden vej end jeg

jeg sad med aben

eller

jeg kunne gå en helt anden, min egen vej

fortsat skuespil, var jeg ikke i stand til, at levere, stå model til mere

det blev en eksistentiel nødvendighed for mig, at kunne være tro mod mig selv,

som jeg selv så mig selv, i mig selv

riverier var ikke til at komme udenom

kald det vrede, kald det barrierer,

kald det projektioner eller fortrængninger,

kald det udvikling, kald det kærlighed, til mig selv

kald det, hvad du selv synes og vil

for mig har det hele tiden været et spørgsmål om selv at blive til,

om at være tro mod dit – og mod mit eget indre

ligeligt

fri for nogen form for spaltning, mellem indre og ydre udtryk

fri for sygelig spaltning, mellem følelse og fornuft

det gode, det onde

det svage, det stærke

succesen, fallitten

det splittede, det solide

det er jo alt sammen dele af os selv

af os allesammen

vi er alle en del af hinanden

*jo mere vi stritter, jo mere gods er der at finde
jo mere værdifuld indsigt
til os selv og til hinanden*

jeg var fuld af udtalte ord, som jeg havde brug for at aflevere

Længslen

*jeg er nok ved at være ud over længslen og smerten nu
jeg prøver ikke mere, jeg venter ikke mere
jeg vil tage imod dig med åbne arme, den dag du oprigtigt ønsker
at opleve mig, som den jeg selv synes jeg er*

*lad os prøve igen, en dag, kære søster
at kommunikere med overbærenhed og respekt
for os selv og for hinanden
forudsat at oprigtig, ligeværdig, åben nysgerrighed er tilstede*

*måske få øje på nye blinde vinkler
måske, for en gangs skyld, tage os af dem*

*opleve nye vinkler i eget univers
måske bare omgås hinanden, lege med hinanden
kærligt, nysgerrigt, forsonet
i hver sit univers*

*når vi det ikke i dette liv, så ses vi deroppe
og jeg vil give dig et varmt og kærligt knus uden forbehold*

undskyld mig, mor

*det var ikke skidt det hele
der var afgjort også gode ting*

men glansbilledet - det virkede ikke

*tavsheden henover det hele, det gjorde det svært at skelne
imellem vores alles illusioner og virkelighed*

*vi har fået masser af godt og masser af skidt med hjemmefra
og så alligevel*

*hvad er godt og hvad er skidt
er det onde bare u oplukkede gaver, endnu u løste op-gaver*

*vi er blevet overvældet af op-gaver mor
af både det onde og det gode
og så alligevel – igen –
hvad er det onde, hvad er det gode*

*var det mens jeg læste eventyr med mit barn, at den sætning dukkede op:
"at spinde lort til guld"*

*eller var det mig selv, der omskrev den i egne tanker
var det ikke hø, der spandtes om til guld,
i Rumpelstilzchen eventyret*

jeg var mester i at spinde lort til guld

*i dag husker jeg blomsterpragten, der omgav dig, i hus og i have
et hav af røde valmuer, meterhøje og bittesmå
brede tæpper af evigt livsbekræftende, orange, gule morgenfruer,*

*din numse i vejret, omgivet af massevis af pragtfuldt glædesstrålende farver og former,
et væld af forskelligartede georginer, som du lagde ned i jorden og tog op igen år for år*

*dit storblomstrende kvædetræ, syltede kvæder, bagte æbler, store fløde lagkager,
kæmpe blomsterbuketter, stakkevis af pandekager,
grillpølser, en kold øl om sommeren i din eventyrhave*

*kartoffelsalat med pølser til jul, chokolade i overflod
store kasser af genbrugs gavepapir og sløjfer, der lligge skulle filtreres ud*

*lige nu husker jeg dine fantastiske sprællemænd,
som du lavede af pap fra støvsugerposer, som vi tjente på at samle,
jeg ser dem for mig - alt kunne bruges*

*gamle bh spænder, hofteholdere, udtjente seler
alle slags knapper, al slags udtjent stof*

*turene i marken efter hyldebær
den store bliksaftgryde, der kom frem
ja, dengang var far med endnu
mon han nød det*

*når jeg ser et billede fra dengang
far på sin kolonorme bagdel i græsset, store sorte solbriller på
ansigtet, der folder sig ud stort og bredt indenunder
store svedperler på en anstrengt pande og tinding
den store mave struttende ud foran ham, en hvid ærmeløs undertrøje på
det må være lige før hans død - jo, jeg tænker at han nød det i glimt*

*mon ikke i holdt af hinanden et sted ?
"han var jo en flot mand i uniform, ...og han kunne...", hvad var det nu, du sagde ?*

jeg husker os alle på endeløse rækker på roemarken,
glæden ved at tjene til min første cykel,
jeg husker os to sidde omkring spisebordet og samle støvsugerposer i læssevis
jeg husker kartoffel arbejdsferier, læssevis af kartofler, der kom i kælderen som tak

jeg husker din bagdel i vejret i grøntsagshaven
dit forklæde når du syltede agurker og kvæder,
kælderen fuld af frugt og grønt syltet i glas eller lagret i kassevis

jeg husker dine stakkevis af pandekager, når vi kom hjem fra skole om lørdagen
jeg husker dine fantastiske lerfigurer, muntre studier af mennesker af kød og blod

dine fingre var altid i gang, strikkepindenes klapren,
den nyerhvervede strikkemaskinens regelmæssige ryk,
symaskinens snurren, når du behændigt trådte på fodbrættet, der holdt den i gang

det er det, der står tilbage i min erindring af dig i dag
vær vis på, at jeg elsker dig, trods alt mit "skaberi"
af i første omgang bare mig selv - mit eget selv

jeg husker din nysgerrighed, din videbegærlighed, som du kaldte det
den er jeg glad for, at have arvet fra dig

iiiiiaaaaaaaaaa, sagde du halvejs syngende
tog brillerne af, når du, optaget af noget, lod dig løsrive et kort sekund

jeg husker livet omkring de unge, søde lejere, i tilbygningen
som vi levede af, efter fars død

deres liv vi fik del i, som en oase i hverdagen omkring
jeg skal love for, at de fik en snert af vores liv med i lejen

*jo, vi fik i læssevis mor, af både det ene og det andet
vi har lært både det ene og det andet
kan jeg leve op til halvdelen, af det, du gjorde af godt
så kan jeg prise mig glad og lykkelig for det*

op - gaverne, dem må jeg selv sortere og løse for mig selv

*var jeg virkelig så navlebeskuende
eller var det bare fordi jeg var ene om det
ene om at ville møde, hele virkeligheden, hvor og som den var*

*ene om at ville rumme og udtale det svære
ene om at ville have følelserne med
så hele opgaven fik lov at ligge ophobet, uløst i mig, hos mig*

*jeg har for øvrigt ingen navle mere i dag
den blev taget med de "3 første ufødte bøger"*

*3 store knuder i maven
der blev taget ved "kejsersnit"
sammen med livmoderen i 2005
det de troede var en almindelig fedmerelateret brokoperation*

*bøgerne har siden ligget i "kuvøse"
til i dag, hvor de kommer sprøjtende*

*sygehuset, dengang, troede ikke på,
at jeg vidste på forhånd, at der var 3 store knuder
de troede ikke på, at jeg vidste hvorfor*

*jeg ved godt, at Regina fik og optog rollen,
som den der klarede sig flot og repræsentativt, på tværs af alt*

dør fik hun noget afgørende godt og ondt fra dig

"op med hovedet og igennem",

*det har jo også sin gode side
hvis ikke det sker på bekostning af andre eller på bekostning af en sjælskontakt indeni*

*mon ikke sandheden ligger midt imellem
mon ikke sandheden ligger mere i "både-og" end i "enten-eller"*

*havde i bare villet snakke lidt om det svære engang imellem
havde vi evnet at mødes også om det, der gjorde ondt
så havde det hele måske været nemmere for os alle
mindsket på brugen af psykiatrien
mindsket slidtagen på min egen krop, sind og navle*

mon jeg nogensinde har siddet i dit skød, ligget i din arm og pludret med dig

*det gjorde man vist heller ikke dengang
eller var følelserne fars opgave,
de sjove såvel som de meget svære
tog du rollen som den stærke, mor
som den der klarede de "ærter", som far smed ud*

*det var hårdt ved Regina,
at se dig og mig komme hinanden nærmere de sidste par år
at opleve dig, i den mørke stue begynde at se og fremhæve det gode ved mig og ved min datter
som oplevede og opnåede så meget dengang*

*midt i en tid, hvor Regina selv havde særligt brug for sin rolle, som den gode,
efter hun blev forladt af både manden, af kolleger og af heldet*

*hvorfor skal de roller være så adskilte, mor, hvorfor ikke deles om det hele
gøre det lettere for os alle, det gode, som det onde, det rigtige, som det forkerte*

*hvorfor var det lige netop dengang, der blev lidt fred,
at du flyttede til Slesvig
at du ikke ville samle os mere
at du ikke kunne se en ide i det mere*

*at du ikke tålte at se os samlet, fredeligt forenet, når ikke Helmut var med
at du ikke kunne slappe af, ikke glædes, når ikke Helmut var med*

*"Alles mit Massen" / alt med måde
det var en af dine standard vendinger
som du ikke selv helt forstod omfanget og betydningen af*

*jeg hadede den standard vending dengang, når den ensidigt ville begrænse og styre mig
siden har den jævnligt ligget på tungen, mere end jeg selv bryder mig om*

*kærlighed er der masser af
der er i overflod af kærlighed
når vi lærer at løfte os, lige en anelse, op over os selv*

det er noget af det jeg fandt jeg ud af

*tak for alle de læreprocesser, mor, som du gav mig med
det er alt det, der udfordrede mig, der i sidste ende beriger, mit liv i dag*

*jeg tror nok, at jeg "klarede ærterne"
jeg prøver at holde dem samlet, give dem videre*

tak også for alt det gode du gjorde, alt det der er sjovt og dejligt at mindes

*gad vide om det nogensinde vil lykkes for os, at holde årlige familiedage,
mindes det gode, der bandt os sammen, hjælpes om at heles og samle det, der skilte os ad*

jeg husker en enkelt dag, det lykkedes os, mor, det var i Slesvig

vi sad alle, undtagen Helmut, omkring spisebordet og grinede, vi sad og spillede æsel,

Holger fortalte om noget af alt det, jeg havde glemt alt om

vi legede familie, mor

det var sørgeligt for os alle, mor, at det var det, du lod dit hjerte sige fra på

det var en sorg, du skulle have taget på dig

en sorg, du skulle have delt med os andre, det havde vi alle haft gavn af

sket er sket

vi er nu 3 tilbage, af søskende, der ville kunne lade det ske

med eller uden børn og fæller

en mulig glad forsamling, hvor alt kunne ske

hvor voksne, klogere hjerter kunne mødes

favne hinanden, forsones, skabe glæde, genskabe fred

er det en illusion

eller

er det en mulig virkelighed

engang i fremtiden vil vore hjerter være klare, jeg kan se det for mig

give slip, lade det hvile

lade tiden vise, hvad vi bliver klar til i dette liv

om vi er heldige, at være eller blive klar på samme tid

Jeg fik dit nøddetræsskab hjem i går, morkrogen glimter lystigt i lyset.

September solen er mild og god. Den lysner mit sind, den kærtegner min kind, den varmer min ryg. Den luner og trøster min vejrbidte sjæl. Den sletter sporene efter en syndflod af regn de seneste uger. Holder huset tæt under disse regnmasser ? Er der dræn nok i jorden omkring ?

Tankerne har svirret omkring Noahs ark den sidste tid.

Jeg får ikke et roligt øjeblik, før jeg har fået tjekket vandstanden i grundvandet omkring huset. Jeg havde tænkt fremad, da jeg købte huset. Det måtte ikke ligge tæt ved for høj vandstand, så jeg kunne få oversvømmelse, når vandet steg omkring Nordjylland.

Lettelsen bredte sig efterhånden, som det viste sig at grundvandet ikke var synligt overhovedet, langt ned i jorden, hvor der blev lagt en tank, der lader vandet fordele sig langsomt ned i jorden.

Jeg fik samtidig lettet mig for et par for store træer for tæt på huset og en lang række unødvendig hæk. Der er nu sat store roser, et espalier træ af mine yndlingsblommer, en stor rød orange, violet blomme med saftigt frugtkød, lige til at bide i og et brombær espalier.

Jeg ville ikke have troet, at jeg kunne finde på det, at tage livet af en stor smuk gran og den levende grønne hæk og erstatte det med mine egne espaliertræer, bare efter egen lyst og behov.

Det er som om, det er en del af mit endegyldige "livtag" med livet. En måde at gøre livet let og luftigt på. En ny begyndelse, at bygge en have, min helt egen have, der både er en fryd at se på, og giver plads til masser af glæde, mere end masser af pligtarbejde.

Jeg graver og roder i jorden dagen lang, er tæt på at segne. Ryggen strækkes ud og rettes løbende op af fysioterapeuten. Det er som om det hele er en lille del af samme proces, indeni og udenfor. Fyssen synes sød og stærk, kommer fra en lille flække, der hedder Urd og han minder sjovt nok om bedstefar. Vi griner meget sammen, mens han tager godt fat på ryggen.

Livet skal flyde, være præget af lethed og glæde i fremtiden. Flyde med strømmen.

Taoismen og dens "Flow" giver tiltagende mening.

*Jeg bygger på mit eget liv mor,
mens jeg tænker på dig,
mens jeg på forunderlig vis, er i kontakt med dig,
i den enorme glæde ved at kreere min egen have*

*Jeg er heldig mor
jeg har fået en grundlæggende evne til glæde med fra dig
du har lagt et frø i mig,
som nu får lov at spire og danne et rodnet,
før en ny vinters mørke og storme kommer over os igen*

*Jeg har gemt en hel del rødde fra granen, der blev gravet op
de skal få lov at leve deres eget liv videre i juledekorationer i fremtiden
skabe liv og glæde, i overført betydning*

*Regnen står i stænger derude i dag
det trykker ned på både tag og ruder
selv fuglene søger i læ*

*Jeg fik som nævnt barndommens skab hjem i går
det smukke tidløse nøddetræs skab
som jeg stadig ser dig stå foran med glæde og stolthed i øjnene*

*dit klassiske kostume
det brun stribe, uldent, ligesom vævede stof med tynde beige, koralrøde tråde
en stor brun pelskrave, dukker op i erindringen*

*du var omkring de 50, ligesom jeg er i dag
du så endnu ung ud og du lignede en grevinde*

jo, dengang var der en vis helteenergi over dig

*far var død, kort efter dit drømmehus blev bygget
det var som om sorgen og tabet blandedes med nyvunden frihed og stolthed
du opnåede det, du fik dit drømmehus, dit drømmeskab
du var din egen herre, i eget hus*

*den ene ting, som du havde tilladt dig at købe nyt,
til dig selv og til huset, uanset hvad det kostede, før fars død*

*nu kunne du kreere din helt egen fantastiske eventyr have
forme dine egne figurer i ler, til udstilling i skabets vitrinedel
figurer der afspejlede forskellige mennesketyper
du så omkring dig, med et humoristisk glimt*

*forme dit eget verdensbillede
den måde du ville ses på
alt skulle se smukt ud*

*jo, humor, det må også have gemt sig i dig
godt begravet i de udfordringer, du tog på dig*

kolonorme udfordringer, der truede med at knække halsen også på dig, mange gange

*godt du havde haven, og lerfigurerne
de var noget nemmere at forme, end vi var*

*jeg fik dit fine skab sat ind på kontoret, bag skydedøren, som til dagligt står åben til stuen
hvor ærgerligt, at du aldrig nåede, at opleve mit smukke hus*

Karin

*Krogen er stor og stærk, formet i kobber
den stærke sol får den til at glimte lystigt
på en gang stærk og bevægelig, når jeg at konstatere,
inden den skal på plads inde i skabet
og holde på tværstangen af kobberdækket stål*

*jeg skal nærmest fange den, for at holde fast,
i det pludselige glimt af min tabte, fortabte søster*

*har du nogen sinde haft kontakt med hende
har jeg nogen sinde haft det, mens hun levede*

*hvordan har vi levet, side om side med hinanden,
uden at jeg registrerede hende*

*havde hun en lystig side
hvem var hun
?*

når tankerne glider tilbage, så aner jeg hende glide i et med tapetet

*det var vi flere, der blev gode til
det var som om livet levedes bedst i og omkring tapetet
som i øvrigt hyppigt blev skiftet*

*tapetmønstre i køkkenet lå lag på lag i forskellige farver og mønstre
det så vi, da vi rykkede køkkenskab og køleskab ud af deres vante plads
ligesom bord og stole tog farve, der passede til
mens de blev fyldigere og rundere
for hver gang, der kom en ny lakeret overflade på*

*det var glade farver, gul, orange, himmelblå, græsgrøn
det er som om, de står i lysets, til tider skærende, kontrast
til de skygger, der ellers prægede huset*

*krogen er på plads, krigen er ovre mor
også inderst inde, i mig*

*har du overblikket nu mor
er du kommet ud i lyset, hvor du har det godt igen*

jeg håber det for dig, af hele mit hjerte

*har far taget imod dig deroppe
hvad med Karin, har du set hende*

Et glimt på kirkegården

Jeg gled tilbage til en tid, kun trekvart år efter min mors død. Jeg havde endnu ikke mærket min mor fra den anden side.

Jo, denne dag, var det, som om min mor var der, indirekte :

*Et glimt på en kirkegård i Nordjylland
et lille hjørne, hvor jeg begravede din urne, mor
efter at have spredt din aske i havet mod Sveriges kyst.*

*du vil være glad for stedet, en stille og smuk krog,
hvor jeg satte en vildrose, der passede til stedet.*

*det var som et vink fra dig, mor, blinket af "guld" på siden af et SD - foto kort,
som det viste sig, at jeg havde tabt 3/4 år forinden, ved din grav.*

dér var de 100 billeder jeg havde mistet i virvarret, savnet og ledt efter

Fotos fra din begravelse, af familie, af minder hjemmefra op gennem sommeren

*jeg havde ledt efter det kort, alle mulige og umulige steder uden held
havde afskrevet det som tabt*

*det var fantastisk, at det lille kort havde ligget synligt
i en lille lomme af jord på kirkegården, i 3/4 år,
at det havde overlevet, under sne, frost, regn og stærk sol*

*det var bare for en sikkerheds skyld, at jeg tørrede det forsigtigt af, prøvede at putte det i PC `en
næsten surrealistisk at opleve, det ene efter det andet foto tone frem*

billeder jeg havde lavet af hagekorset, af medaljerne fra krigstiden

*jeg beklager, men jeg ville af med dem dengang
og dog, det føltes ubehageligt, betændt at eje og gemme dem*

*jeg byttede dem til en samler af historiske effekter
for en kæde af 50 millioner af år gammelt mørkt rav
jeg betragtede den som en gave fra far
du ville kunne lide kæden*

jeg "mødte" far for 3-4 år side, det var vel 40 år efter hans død

*det blev en stor oplevelse
men den historie må du få en anden gang*

Mors egen, en anden virkelighed

*Du havde ret kære mor
indeni dig, uden at være det bevidst*

*du havde din egen sandhed, der arbejdede i dig
ligesom jeg har min sandhed, der arbejder i mig*

*nåede du at fange dine egne stjerner mor, før du gik over
nåede du at se himmelportens lys
nåede du, at mærke den sande kærlighed, før du gik over*

hvor ville jeg gerne have fulgt dig mor, den sidste uges vej

afgrunden i mig, afgrunden i dig, afgrunden imellem os, den var for stor

den syntes farlig, glat som stål

*den syntes selvskabt, som var en kæde hoppet af led
en kæde af frihed og kærlighed*

*i dag sidder jeg med to billeder, som du skar i sort pap, som ung
det ene om at vove at tage springet over afgrunden, dybet, møde angsten*

*det andet om en ung pige, der står i skoven, "Sterntaler" eventyret, med blikket rettet mod lyset
forklædet åben, klar til at favne i skæppefuld af stjerner, der falder så rigeligt i hendes skød*

*jeg skulle have været der for dig, jeg skulle have taget om dig,
jeg skulle have stået ved din side, da du døde i dette liv
jeg skulle have hjulpet dig over, jeg skulle have løftet dig op i en anden energi
jeg skulle have tændt blid beroligende musik
jeg skulle have mumlet dig i øret
om tillid, om accept, om tilgivelse, om kærlighed, da du gik over, mor*

*jeg kunne ikke
du var på vej, da jeg kom
det var som om du ikke ville have mig der
det var som om, du ville gå med vold og magt*

*du slåssede til det sidste, mor, selv med døden
du vandt den kamp, til sidst
eller vandt du ?*

var det himmel eller helvede, du var oppe imod

*det lignede at skærsild, kamp og smerter fulgtes ad
sorg og angst fulgtes ad*

*angsten for at miste, angsten for det sorte, angsten for hullet,
angsten for livet, angsten for lyset, angsten for Gud
angsten for angsten*

du kæmpede til det sidste, du kæmpede for livet, du kæmpede for døden

*en opslidende kamp....
for hvad, for hvem, hvorfor*

*jeg kunne ikke mere, jeg kunne ikke være der, jeg kunne ikke nå dig
andet end glimtvis i levende live*

*jeg vil gerne nå dig, på den anden side
jeg ved, at du er der, jeg ved, at du har fået fred*

*jeg ved, at du elsker mig
jeg ved, at du er ked af
at du ikke troede på den hjælp, du måske kunne have fået
at du ikke kunne åbne dig for den hjælp
vi alle – måske - kunne have fået*

*det er ovre mor, du fik din fred
du var en god mor, på din egen led*

*du var så lys mor, i den sidste tid
der blev så mørkt mor, da det blev din tid*

*du troede ikke på en Gudskraft
på en god Gudskraft*

du kunne ikke tro

*"Djæveln er efter mig" sagde du til mig
"der er et sort hul, der er til mig"*

*Gudskraften er lys og kærlig mor
den elsker også dig*

fik jeg sagt til dig mor, at jeg også elsker dig

*du er som en rose mor, i fuldt flor
du havde torne, det gør ikke spor*

*jeg husker masser af det gode, mor
livet i din smukke have, dit overflod af frugt og flor*

*det med tillid mor, det var svært for dig
det var tillid mor, der skulle til for mig*

og dog, jeg skylder dig en evig tak, for at du var til mor, det var nok

*du var så stærk, mor, og dog så skrøbelig
du var så hård mor, og dog så blød indeni
du var så kreativt levende mor og dog "ude af kontakt" indeni
du holdt hovedet højt, mor, uden at ænse dit indre svig*

*der var glimtvis plads til kontakt, mellem dig og mig
der var glimtvis tillid mor, mellem dig og mig
der er blevet så stille mor, mellem dig og mig*

stilheden bryder mørket mor, lyset kan også nå derind

*jeg ved du får det godt nu mor, i lysets varmende skin
du gav så meget mor, du gav hele dig selv og langt mere til
nu er det din tur mor, at renovere dig selv*

*Gudskraften tager sig af os alle, mor, også dem som ikke tror
hav tillid til, at alt er vel mor,
hav tillid til at alt gror*

*selv torne giver mening
de varer ikke evigt mor
de skærper vores indre blik
hvor en egen skønhed bor*

*der er en skønhed og en milde mor
den er i og omkring os alle
den venter på at ses mor
en Guddommelig kærlighedsenergi*

*ceremonien blev en smuk afsked med dig
der var trøst og masser af lys i ord som i sange*

*det er vigtigt for os, for at hjælpe os med at hænge sammen
med os selv, med hinanden, med livet*

*gad vide om du så til
fra oven*

*salmerne er fantastiske hjælpere,
lyset, kærlighedsriget, troen, håbet
udholdenhed, uanset modstand*

*”Lysets engel går med glans
gennem himmelporte.
For Guds engels strålekrans
flygte alle nattens skygger sorte.”*

.....

.....

*”Os har og Vorherre kær:
ingen sjæl han glemmer.
I hvert solglimt Gud er nær
og vor glade morgensang fornemme”*

B. S. Ingemann, 1837, Melodi: C. E. F. Weyse, 1837

*det mindede mig om vores gamle Knecht Ruprecht digt,
som vi ikke anede eller så betydningen af i vores indre, dengang vi bare remsede det op*

*forleden faldt digtet tilbage i mit skød, det digt du yndede at remse op til jul
det arbejdede i mig ubevidst*

*vi glemte slutningen mor, den kom ”tilfældigt” fra Regina forleden dag
min 2. søster, der blev væk for mig undervejs*

*Forsoningen, helingen vokser i mig,
afgrunden fyldes, langsomt men sikkert, med glæde,
blikket rettet mod stjernerne, i taknemmelighed*

Knecht Ruprecht

(førkristelig julemand)

Theodor Storm (1817-1888) frit oversat til dansk af en god ven, Mogens Ancher Pedersen

Von drauss' vom Walde komm ich her; Ich muss euch sagen, es weihnachtet sehr! All überall auf den Tannenspitzen sah ich goldene Lichtlein sitzen; Und droben aus dem Himmelstor sah mit grossen Augen das Christkind hervor; Und wie ich so strolcht' durch den finstern Tann, da rief's mich mit heller Stimme an: "Knecht Ruprecht", rief es, "alter Gesell, hebe die Beine und spute dich schnell! Die Kerzen fangen zu brennen an, das Himmelstor ist aufgetan.	Fra skovens dyb kommer jeg hid; Jeg siger jer, snart er det Julens tid! På alle stammers grene i krans så jeg små bitte kærterers gyldne glans; Fra Himlens port lød et englekor mens Jesus-barnet kiggede' ned til vor Jord Mellem granerne fór jeg som en hvirvlende vind da kaldte en stemme mit flyvske sind: "Knecht Ruprecht" lød det "du gamle svend" tag benene på nakken – kom hurtigt herhen! Nu tindrer kærterne som en lysende lue, vidt åben står Himlens Bue
---	--

Sikke en lykkelig tekst i kontrast til vores mørke

.....og dog

*den fortsætter med pisken, som Knecht Ruprecht har med til de børn, der ikke har været søde
jeg husker, at vi kunne få et stk. kul i hjemmeskoen fra Skt. Nikolaus, d. 6. december
jeg husker stadig skammen, flovheden, èn gang, det skete for mig
det var en anden tid, man gik op i gode og onde børn, himmel og helvede, får og bukke*

i dag ved vi bedre, nogen af os, hvis vi kan se lidt længere frem

du skal lige vide en ting mere
jeg har samlet dine søde stregtegninger
dine tegninger af blomster og blade
samlet billederne af livet i din pragtfulde eventyrhave
så de vil kunne ses og nydes af de næste generationer

du nåede aldrig at møde mine to små dejlige børnebørn
dine oldebørn, Kaya og Viggo

mon du kan se dem deroppefra ?
fulde af saft og kraft, fulde af ny energi og vovemod

*"Menneskelivet er forunderligt, langt mere end vi kan beskrive:
Dog lysner det op fra slægt til slægt, hvor mennesker holdes i live.*

siger NFS Grundtvig, 1861

*Grundtvig var min første yndlingssalmedigter i Duborg-skolen
overfyldt af visdom og kærlighed, som var til enorm trøst og inspiration*

*det viser sig i dag, at Grundtvig faktisk havde en betragtelig kosmisk indsigt
jeg har lige stødt på den nyeste forskning af ham, "Solen ved midnat", en meget opløftende bog*

*Aus den Wolken muss es fallen
Aus der Götter Schoss das Glück,
der mächtigste von allen Herrschern
ist der Augenblick.*

Schiller

Lykkemusklens og tankens kraft

*Min dybde kan jeg takke dig for, mor....
men hvad lykke angår, vil jeg dog gerne supplere dig (og Schiller), ud fra egen erfaring*

***jeg har oplevet eller erfaret, at lykke også er en muskel, mor
en muskel, man kan træne sig til, hvis man ikke fik den med hjemmefra***

*ligesom selvværd, tro, og tillid
ligesom fantasien
ligesom evnen til at være til
ligesom evnen til at nyde dette øjeblik*

det kan være uoverskueligt, umuligt at forestille sig, og så alligevel er det rigtigt

*ligeså rigtigt, som det siges, at nød lærer nøgen kvinde at spinde
tankens kraft er laaaaangt større end vi aner*

Jeg kiggede ud i haven et kort øjeblik. Lidt forbløffet over en mærkelig stemning af indre ro, der var begyndt at fylde mig - alt imens pennen fortsatte, som af sig selv.

Det var som om teksten bare tog den form, den selv ville, mens jeg lidt uvirkeligt så på, ... og lod det ske

"Tilbage til tråden"

det skal jeg jævnligt sige til mig selv

tilbage til min egen røde tråd

jeg havde det stadig med at drømme, at lade tankerne flyde frit, skal passe på, at holde fokus

det er ved at være 10 år siden, jeg skrev disse ord og mange, mange flere til dig

nu er jeg i ro, med dig, med mig og med livet

ha det godt mor, til vi ses igen, på den anden side

min tanke med bogen var at beskrive, når relative sandheder skaber lidelse

alt er relativt

der er ligeså mange sandheder, som der er mennesker

der er en årsag til alt

i os alle

..... og dog

når fortrængning og relative sandheder skaber lidelse

så må vi hjælpes ad med at udrede, os der kan, så godt vi kan

skridtvis, nænsomt, hensynsfuldt overfor hinandens forskellige oplevelser

være nysgerrige og opmærksomme på hinanden, spørge ind og lytte aktivt til hinanden

det gælder personligt, fagligt, på arbejde, i samfund, demokrati

der er brug for det, for at kunne tænke afgørende nyt og kreativt, på tværs af rollemønstre og politik

Del 2

Fra min splittede families lidelse

..... til synlig splittelse og lidelse i samtidens politiske paradokser

Socialpolitisk pres

facader og fortrængning stotrives alle vegne
det skal se ud som om alle vegne
vi skal smile, se ud,
repræsentere, fungere, præstere

**virkeligheden højglanspoleres
med fine hensigtserklæringer
symbolpolitikken har sin højhedstid**

i et konkurrencesamfund
præget af marketing, manipulation, fake, spin
realitetsforvrængning

ukontrolleret, dereguleret rovdyrskapitalisme
lovliggjort bedrageri af almindelige folk på åben gade

vi ser det, vi ved det
”det er ærgerligt, det er forfærdeligt”, siger vi
mens vi tiltagende trækker på skuldrene
”sådan er det alle vegne”
”det kan vi ikke lave om på”
”nyd livet, nyd nuet, så længe du kan”
”se og tænk positivt”

ind under facaderne stiger utrygheden

holdes nede med sovemedicin, hovedpinemedicin
underholdningsindustrien, arbejdsnarkomani,
bodybuildingsmani, spillemani, sex-, alkoholmisbrug m.v.

minimalsamfundets nærmest maniske effektivering

fine slogans camouflerer systematisk underminering af professioners ære og værdighed

den ene efter den anden faggruppe
socialpædagoger, socialrådgivere
skattefolk, lærere, politifolk
sygeplejersker, læger, sygehuse
offentlige embedsmænd her og der

de latterliggøres, beskrives inkompetente

de skal effektiviseres
år for år, igen og igen

de forstår det ikke anderledes
de skal vide, hvem der er arbejdsgiverne

hjemmeplejen på stopur

opvækst, studier, livet på stopur

vuggestue og børnehaveliv på stopur
skoler på stopur, lærere på stopur
alle på større og større kaserne

stordriftsfordele, også på ledelsesplan
giver plads stor individuel løn, efter tilpasningsevne / vilje

universiteter og forskning på stopur
på erhvervslivets bestilling, betaling og betingelser

bygninger, gadereparationer, snerydning privatiseres
skoler i forfald, børn i fugtige bygninger med uhumske lokummer

mens en af verdens rigeste lande fattes penge ???

mens udstillings samtalekøkkener stiger i pris og omfang
mens vagtværns branchen eksploderer
til brug for eksploderende formuer i private lommer

velfærden berømmes uændret, uden rødmen
mens undermineringen raser derudad
mens amterne afskaffes
mens kommune og stat skubber aber frem og tilbage

leger refusionslege, udligningsregler
statslige skattestop

kommunal konkurrence på betalende skatteborgere
konkurrence på afvikling af almenboliger

offentlig oplysning, offentligt ansvar synes en saga blot

politisk ansvar og sammenhængskraft synes en farce
mens alle smiler venligt, til tilsyneladende aftalt spil

mens håndvasken holdes højglanspoleret

”det er altid de andre”

hvem har overblikket
hvem forstår de samlede komplicerede sammenhænge
hvem prøver at holde næsen over situationen
?

*vi kan ikke gøre for det
det er de andre*

kan vi ikke finde andre, så giver vi gerne indvandrere skylden

de koster 35 milliarder om året siger den ene
3 % af statsbudgettet af statsbudgettet siger en anden

men hvor kommer de tal fra
det er så fantastisk svært at forholde sig til

jeg har læst, at udgifter til indvandrere de første par år
betales af det vi førhen gav i flygtningehjælp ud af landet
altså er udgiftsneutrale

jeg har siden læst, at indvandrere typisk er i arbejde indenfor 4 år
en succes ingen vil kendes ved, for hvor er så problemet ?

**oplysning afløses af forvanskning
hurtige overskrifter, hurtige slogans**

”de er dovne nassere, de er kriminelle skiderikker”

mens vi inderst inde godt ved
at det er os selv
at stigende forvanskning, egen fortrængning
truer os, mennesker imellem,
truer vores samfunds sammenhængskraft

indvandrer debatten, eller skal vi sige truslen
en kærkommen afledning fra de reelle udfordringer

vi vil helst ikke mærke det

”du skal fungere, du skal tilpasse dig”

***”stram ballerne, tag dig sammen
eller du er selv ude om det
eller du er for svag”***

vi står i konkurrence med hele verden
det er jungleloven der gælder

”du er din egen lykkens smed”

det lyder så godt, det er jo rigtigt
- et eller andet sted –
og dog

*”bliver du syg, så er du selv skyld
du skal ikke tro, at du fejler noget reelt”*

”du bliver tvangsaktiveret, vi kalder det ressourceforløb

det lyder pænere
- i årevis – uden løn – fiktiv udsigt til fremtid

ingen kære mor her

”vi ved, hvad der er bedst for dig”
ingen i samfundet omkring vil vide, vil se, vil høre noget

angst, stress
kontrolltvang og perfektionstrang
aggression, destruktionstrang
handlingslammelse, afmagt
det griber om sig
selv blandt små skolebørn

hvem ved, måske rammer det os selv næste gang
det er med at rette ind, tage en pille og komme afsted

alternative værdige visioner og løsninger latterliggøres

det er min familie om igen
det hele
fortrængning, splittning, eksklusion,
forvanskning af virkeligheder
medicin eller tvangsbehandling til såkaldt svage rygrade

det opleves foruroligende præcist, tiltagende i mange år

**et spejl på min familie, min indadtil syge, forlorne familie
min udadtil pænt udseende familie**

hus og have var yndig at se på, mor var velklædt til det sidste

om end hele familien gik ned
om end hun selv spadserede direkte ud i eget helvede

hun så godt ud til det sidste
hun vidste ikke andet
min stakkels kære mor

mennesker er ?

Fra udvikling til afvikling

det var svært at tilgive de offentlige politikere
for den afgrund af mangel på indsigt
for den afgrund af mangel på prioritering
af menneskets udvikling, værdighed, familiære helheder og eksistens

det var på den anden side også svært, at anklage menneske og samfund
for noget, de ikke har indsigt i

og dog....

når jeg hører om

1½ milliard besparelser, år for år, henover 30 år,
alene indenfor psykiatrien,
lappet med et par hundrede millioner i et valgår,
og et par bonusser, til de ellers flygtende læger

så er det svært at forestille sig, svært at undskylde det med uvidenhed

er det ikke helt og aldeles menneskelig og faglig inkompetance,
og grundlæggende mangel på empati

?

de fagligt veluddannede embedsmænd i ministerierne, var de også underminerede
eller var de korrumpere

?

skulle de ikke sikre os mod politisk ubegavede overgreb

?

hvad med os vælgere

lader vi os købe og betale af egne interesser

?

eller lader vi os manipulere

?

eller lider vi alle af sløvsind og funktionel glemsomhed

?

der må være en fundamental mangel på refleksion, menneskelig fornuft, logik

almindelig grundlæggende systematik i tilgang til,

afsøgning og anvendelse af professionel viden og erfaring

eller bare at kunne sætte sig ind i

at kunne være i kontakt med hinandens virkeligheder

hvad er de beslutningstagere påvirket af

?

**en fundamental mangel på indsigt og empati
en brist i forståelsen for betydningen af en (lige) værdig kommunikationen
som grundlag for et levende demokrati
som grundlag for frihed, lighed, broderskab**

var det ikke det der lå bag demokratiet

var der kommet en mangel på mod til at sige fra
fra administrativ side, imod uhensigtsmæssigt politisk pres

hvem beskytter os mod vores demokratisk valgte mangel på sund dømmekraft
vi har set grimme eksempler igennem tiden

derfor også mit behov for, at skrive om mine erfaringer,

**der var en periode i 70/80'erne
en positiv erkendelsesmæssig udvikling**

der var f.eks. engang man tænkte i italiensk inspireret
reelt forebyggende distriktpsykiatri
nogen kaldte det uforsigtigt politisk psykiatri
måske var det deri humlen lå
jeg har gemt bogen i næsten et halvt århundrede

som daværende socialrådgiver, som pårørende, som medmenneske
glædede jeg mig enormt til et stort fremskridt

at se og behandle mennesket værdigt, som del af en helhed

den ide ”døde” desværre i fødslen
sikke en skuffelse

måske var der nogen, der overdrev det politiske perspektiv

man besluttede politisk fra start, at ville betale lokalpsykiatrien med sparede sengepladser
før man reelt havde sparet nogle af dem
ved at praktisere det forebyggende arbejde, der var ideen bag

sikke en katastrofe

det samme mønster så jeg gentage sig i det offentlige
alle vegne, igen og igen - og igen

den i mellemtiden udviklede medicin,
det mere præcise kendskab, til medicinering og dosering
det har trukket den rigtige vej

**selvom jeg oplevede, at diagnosticering og medicinering
tager alt for meget både tid og opmærksomhed**

selvom jeg oplevede, at indsigt og politisk prioritering
af det hele menneskes samlede udvikling, som en del af en helhed
en familie-, bolig-, arbejds- og samfundsmæssig sammenhæng, det enkelte menneskes værdighed,
det haltede meget alvorligt

**på et tidspunkt tog behandlersamfundet overhånd
det måtte uden tvivl bremses op, tænkes om**

det var tydeligt for mange af os, som til tider følte frakendelse af almindelig sund fornuft
umyndiggørelse fra fag professionel side

som retfærdigvis sagt, ikke altid, var i kontakt med
det enkelte menneskes liv, udvikling og værdighed

værdig inddragelse af sine medmennesker
det er en kunstart, der kræver indsigt, tid og tålmodighed

det var som om, der lå en opsøret vrede
bag disse bagholdsangreb på udviklingen af faglighed

men at gå tilbage til før oplysningstiden
med at ville regulere hele omsorgsområdet med en simpel bogholderregnemaskine

var det nu nødvendigt

???

var det ikke ideologi om igen - den modsatte vej

???

det var svært at udvikle og fastholde en indsigt, i et permanent underprioriteret område
klart nok, at det blev lettere og lettere at kritisere, at underminere og at frakende faglighed

min absolutte gru igennem livet har været, selv at falde i "psykiatriens kløer"

trods forståelse for nødvendigheden af, og til en vis grad en taknemmelighed for
psykiatriens eksistens, når den er uundværlig

3 af mine søskende var "gået til" i psykiatriens "hænder"
to til selvmord, en til livslang institutionsanbringelse

jeg ville for alt i verden ikke følge dem, hvor de var

jeg var blevet helt naturligt kritisk overfor lægeverdenen

jeg fik selv igennem livet naturligt behov for periodisk psykologhjælp
blev konsekvent henvist til psykiatrien, når jeg fortalte om min familiebaggrund

tiden var ikke til forståelse af min slags baggrund
behov for en anden form for hjælp

en almindelig psykolog var ej heller ”klædt på”,
til en så kompliceret uudforsket problematik dengang

Derfor mit umådeligt stærke behov for egenkontrol, for "grænsekontrol"

i dag kan man få henvisning på enkeltårsager, indenfor, trods alt, udvidede rammer
dødsfald, selvmord, angst, stress, depression, også med min slags baggrund
i begrænset omfang, men det er dog en start

jeg beundrer og har dyb respekt for dem i faget,
som holder ud
som gør noget godt arbejde, for nogen
som trods alt, lykkes med noget af det

Del 3

Fra samtidens lidelse til himlen over eksistens og lidelse

Eksistentielle overvejelser

Smerte
dybe, mørke mønstre afføder længsel
higen efter mening

mere mellem himmel og jord
reinkarnation
andre verdener

det havde altid interesseret mig
Gud ske tak og lov for det

det hjalp mig til at holde ud
til at finde ind i egen kerne
livets kerne

til at trøstes af
en dybere mening
når livet gør ondt

om det så var tro eller virkelighed
det var ikke afgørende for mig
det var noget at holde fast i
det hjalp

min første bog, jeg faldt over den i England, som ung
 “The problem of pain”, J.C. Lewis

jeg købte den, jeg behøvede ikke at læse den
dens eksistens trøstede mig, den rørte mig

mine skytsengle har haft travlt med mig
før jeg vidste, at de var til

jeg tænkte tit:
 ”vi er en slags statister her på jorden” hver især
 i et liv, vi hver især selv har *”valgt”*
 ”på den anden side”

det gav lidelsen mening, at skulle lære af udfordringerne
at hjælpe os selv, familien og jorden videre, som helhed

ud af det følelsesmæssige morads
hvor mennesker og lande fører krige
med sig selv, med hinanden

hjælpe jord og mennesker videre
over i en tro på, at alt, i sidste ende,
er *”båret”*af....
en grundlæggende kærlighedsenergi

hvis, eller når vi tillader det selv
hvis eller når, vi kan se det for os

når vi har fået nok af, at skulle rode rundt i moradset

når vi formår, at udvikle
en normal, civiliseret, humanistisk måde
at forstå, omgås og respektere hinanden på

sådan har jeg indtil videre forstået det

det hjælper mig, at skrive det
at øve mig på, at se det for mig

til at komme ovenpå igen
når jeg står i en ellers umulig situation

Tanker skaber

*"Pas på dine tanker, de bliver til ord
pas på dine ord, de bliver til handlinger
pas på dine handlinger, de bliver til vaner
pas på din karakter, for den bliver din skæbne"*

Det sagde **Mahatma Gandhi** for over 100 år siden

Noget lignende siger hjerneforskningen og den kognitive psykologi i dag
nye generationer læger kommer også videre

**ja, man får hvad man beder om
eller rettere
hvad man har fantasi eller indsigt til at bede om
hvad man har selvtillid til at bede om**

det er vanskelige indre processer gennem generationer
indprægede familiære, kulturelle mønstre

det var tydeligt også hos min mor
hun var skyldsplaget, hun kunne ikke slippe skylden

hvad blev der af Guds nåde
levede Gud på en sky
ude af kontakt med menneskers virkelighed
?

jeg stødte på Grundtvigs salmer som ung
de var som en redningsplanke for mine tanker
et hvilested for min sjæl

jeg drømte mig langt væk til stort heltemod
til kærlighedens fylde, til lysets kilde, til englesang
til Guds velsignede fred

men, der var eet spørgsmål, der jævnligt plagede mig
hvad blev der af Guds nåde ?

jeg arbejdede med årsagssammenhænge
socialt, psykologisk, filosofisk og senest religiøst, teosofisk og spirituel, på amatørplan

med meningen med livet, med grundlaget for det vi oplever og tror på

ifølge kirken, Paulus breve, er kristendommens kerne:
”Kristendommen kommer med kærlighed, tilgivelse og nåde til gengæld for tro”

=

”Vi skal tro på Gud - det er kravet for nåden”

det sagde præsterne for et par tusind år siden
det siger mange stadig i dag, de gamle ord pakket ind i nye toner

de ord er ikke gode nok for mig
de fremkalder nye spørgsmål

hvad så med min mor ?

hun har ikke bestilt andet end at tjene og ofre sig

hvad hvis man aldrig har turdet tro
hvad hvis man aldrig har hørt om den kristne tro
hvad hvis man slet ikke ved hvad treenighed er
hvad hvis man har en anden tro, er muslim

er man så for evigt fortabt
?

nej
det giver ikke mening, vel
?

min Gud er langt større, min Guds hus har mange rum
min Gud har ingen patent på hverken sandheden eller kærligheden

det lærer vi hver for sig, i eget tempo

"Gud er ikke kristen"

siger Desmond Tutu, i en fantastisk bog af samme navn i 2011

Intuitioner bekræftes

Helmut har altid haft klare øjeblikke

det var det, der var allerværst for ham, og for os, at følge med i
og at skulle forlade ham i

han led en normal ung mands ulidelige smerte og frustration over at være indespærret,
som 14 årig, overladt til overgreb fra alle aldre dybt psykotiske medpatienter

i, dengang, store sovesale, i en krop fyldt med medicin
der styrede ham i retninger, som han ingen chance fik for påvirke eller få kontrol over længere

det var ulideligt for mig, som ung, at se ind i min knoglede brors forpinte, bønfoldende øjne
tryglende om at måtte komme med os hjem,
for så at være med til, at måtte efterlade ham dør

hvad angår Helmut og mig
der er afgjort et åbent sår endnu
et sår der er svært at hele

den opgave må hvile....
til en særskilt bog om ham, om mig, om....

”Helmut vidste, at mor var død, da jeg fortalte ham om det”
sagde Ernst, da han kom hjem efter begravelsen

”Helmut har snakket med far i de senere år”
”....far fortalte ham det”
fortsatte han

jeg spidsede ører

jeg tænkte tilbage...
det var nogen år siden, jeg selv havde ”mødt” far
jeg havde aldrig fortalt nogen om det
det var for specielt, de ville tro, at det var hallucinationer, noget jeg bildte mig ind

jeg ”snakkede” med min afdøde far over flere dage
jeg var ikke klar over, at vi havde et følelsesmæssigt udestående
jeg havde altid mentalt forstået ham, set hans voldelige afmagt

jeg opnåede pludselig følelsesmæssigt, langt inde i hjertet, at kunne tilgive ham
jeg oplevede for første gang, 40 år efter hans død, sorg
sorg over ikke at have ”mødt” ham
sorg over ikke at have kendt ham, som sjæl, som min far

jeg sagde til ham ”hinsides”,
at han selv måtte kontakte Helmut om tilgivelse
det havde han nu tydeligvis gjort, det var stort at få bekræftet

"Helmut har klare øjeblikke", sagde Ernst

det vidste jeg godt

jeg var lykkelig for at høre om Helmut's kontakt med far hinsides
hvor lykkeligt for ham, at kunne fortælle Ernst om det, og at Ernst forstod og troede på det

*"Han har også sagt engang, at dengang han var blå og stiv,
da han blev indlagt første gang, da havde han bare mediteret."*

fortsatte Ernst

"Tjaah.....", Jeg tænkte for og imod.

Helmut havde en stærk vilje, han har klart nok prøvet aktivt
at gå "ud af sig selv", for ikke at mærke,
for ikke være i smerten

men kroppen var afgjort begyndt at låse ham
(de kaldte det ungdoms sløvsind dengang

*men en lukket afdeling blandt voksne psykosere, pumpet med medicin
det må have været som en yderligere sjælsdræbende voldtægt*

Ernst var en lille dreng på 8 år, dengang Helmut blev syg

*"var Helmut blevet mødt på en helt anden måde
af mennesker med indsigt, tid og tålmodighed
så kunne han måske have undgået livslang skizofreni"*

det havde jeg tænkt igen og igen

var han blevet placeret et roligt, rekreativt sted
med faste, trygge, sunde rammer, god tid til at lytte
lade ham være, lade ham komme til – sig selv –

nærmere end at traumatisere ham yderligere
spærret inde på en skræmmende lukket voksenpsykiatrisk afdeling
med store sovesale, med elektrochok, med hård medicin

jeg led med ham
vi var ikke andet end hhv. 13 og 14 år dengang

Hvad er tro og bevidsthed, hvad er virkelighed ?

jeg var selv usynlig, "udenfor mig selv", i de samme mange år
hvor min jævnaldrende bror blev pint og plaget til det ukendelige

efter 13 års tilstedeværelse uden at være tilstede
efterfølgende omgivet af død, af psykopati, af selvmord på selvmord,
omgivet af og hjælpeløst udleveret en i mellemtiden psykotisk bror,
der udlever sin psykose på mig og uophørligt smælder gennem huset
"jeg er Jesus", "jeg er jøde", "jeg er Dahlia Lavis barn", "jeg er forbyttet"
herudover omgivet af lemfældige kampe om herredømmet med knive og sten

da var jeg glad for at støde på Grundtvig, et skoleskift, en ridderborg
en ide om en anden verden, et frirum, en oase,
et anker at holde fast i under opvågningen

den selvsamme Grundtvig, som jeg i år støder på, som Kosmisk Grundtvig
i et nyt mangeårigt smukt studie "**Solen ved midnat**" af Uffe Jonas
en bog, et møde, der igen minder mig om,
at verden, og himlen over os, er langt større end vi har fantasi til at forestille os

Gud ske tak og lov for det !!!

der ER kærlighed derude, langt ude
endnu kun punktvis opnåelig for os

var det tro, var det tanker der fødtes
fantasi, lyspunkter, håb
der er ikke længere tvivl for mig

efterhånden blev det erkendelse

viden jeg ikke længere behøvede bevis på

periodisk er jeg stødt på en anden
har snust til **Martinus 1890-1981**, en nordjysk mejerist, der fik en Åbenbaring som 30-årig
pludselig skrev han et 3000 siders 3. testamente
da han var knapt færdig, som 85 årig, kaldte han sit samlede værk ”**Det Tredie Testamente**”
der ligger som et hav af artikler, foredrag, småbøger og Livets bog, i 7 bind

der i form og stil ligner de første to kristne Testamenter
der i indhold søger at afdække en intellektuel kosmisk logik bag næstekærligheden
der afsluttes af en ufærdig bog om ”**Intellektuel Kristendom**”, hvor han skriver :

*”Tænk, hvad det ville betyde, hvis man, i stedet for at irriteres over det, der sker,
bruger sin energi til at prøve på at forstå, hvorfor det, der sker,
er det rigtige netop i den nuværende situation, baseret på fortiden,
og med henblik på den gavn vi erfaringsmæssigt kan have deraf i fremtiden.”*

det lyder jo som sund fornuft
helt i tråd med udviklingspsykologien
kognitiv psykologi og hjerneforskning

han fortæller i sin biografi, at han møder Kristus i en Åbenbaring
han skriver, som teosofferne, om Kristus som embede mere end som navn, person
et embede Jesus indvies til i Jordanfloden
et embede, som ikke alene Jesus har haft
et embede, som alle kan få, når man opnår kosmisk bevidsthed
når man tænker, føler og handler
jævnfør et udvidet næstekærlighedsbegreb

en katolsk Franziskanerpræst, Richard Rohr formidler det meget smukt og kærligt
i et indlæg på You tube kaldet ”**Cosmic Christ**”

I et foredrag fra 1968
”Himmerigets rige og verdenssituationen”
fortæller Martinus :

*”Hvor og hvad er Himmeriges rige ?
Der er sagt ” Himmeriges rige er inde i eder ”
Det er altså foreløbig en mental tilstand
Det er altså ikke et rige, der kan skabes ved nogen som helst politik eller noget diktatur
Det er et rige, der vokser i menneskene i form af deres humane evne.
Denne evne vil føre, alle mennesker så vidt, at de hellere selv vil lide, end de vil have, at andre skal lide
Den vil få menneskene til at føle glæde ved at være til glæde og velsignelse for alle andre levende væsener
Efterhånden som denne mentale evne vokser,
vil den altså fjerne al krig, fjendskab, ond kritik, al ukærlighed og ufølsomhed, såvel mod dyr som mod mennesker
Dette rige er altså noget, der vokser inde i alle mennesker
Her er det endnu, hos nogle, kun et lille frø, som et sennepskorn,
men hos andre er det allerede, ved at blive til et stort træ, i hvilket himmelens fugle kan komme og bygge reder
Det gør hvert eneste menneske til en guddommelig Kærlighedscelle
af disse kærlighedsceller eller enheder, bygges således hele menneskeheden op
til at blive eet verdensrige, i hvilket alle tjener alle
Ingen kan nænne, at andre skal have det dårligere end en selv
himmeriges rige er således en organisk udvikling, der finder sted i den menneskelige mentalitet
som kan iagttages fysisk og derigennem blive til kendsgerning”*

denne slags tekster går ind som smør i mine øregange
der er ingen fordømmelse, ingen syndebukke, ingen fejltroende
der er kun gensidigt ønske om hjælpsomhed

det tror jeg på
det inkluderer os alle
uanset trosretning
uanset anarkist, ateist, satanist eller humanist
uanset om vi nipper til Martinus eller fornægter det

videre fortsætter han et andet sted, kan ikke huske hvorfra

*"Kærligheden er ikke blot kærtegn og en forening af levende væseners fysiske legemer
med formering af slægten som resultat*

***Kærligheden er en kraft, som gennemtrænger universet,
vi kender den også gennem udtrykket " den hellige ånd ".***

*Det de store verdensreligioner har talt om, som Kristus ved sit eksempel, har vist menneskene, er
at det er muligt for det enkelte menneske,
(uanset tro eller ej – min tilføjelse)
at forbinde sig med den guddommelige eller universelle Kærlighed,
på en sådan måde, at man, i stedet for at flygte fra livet, her i den fysiske verden,
lader denne Kærlighed strømme ind i samme verden og forvandle den ved praktisk væremåde*

jeg elskede de ord om betingelsesløs kærlighed
det var noget der gav genklang i mig, noget jeg havde lyst til at tro på

der er mange ord, der gik rent ind
der er andre ord, der krævede tid til fordøjelse

jeg er samtidig præget af tysk kulturhistorie og tankegang
jeg har altid været selvstændigt tænkende
det har jeg haft meget brug

jeg har overlevet på at være selvstændig i min egen tænkning
tage ting skridtvis, tage ting her og derfra
integrere det i eget tempo, efter eget skøn og behov

en anden bog, jeg har haft liggende i 40 år er
Rudolf Steiners: "Frihedens filosofi"
den gik også rent ind i mig, har virket i mig som titel, som energi
jeg fik den aldrig læst, jeg fik travlt med livet

den ligger til mig nu, som en af de mange bøger, jeg glæder mig til, når, hvis jeg får tid
der er så meget jeg gerne vil nå....

Rudolf Steiner gjorde meget ud af selvstændig tænkning
han præsterede meget teori i praksis
den side mangler jeg lidt hos Martinus

Martinus opgave blev formidling af et alt omfattende verdensbillede
i det omfang vi har en chance for at forstå det levede han op til

det er os selv, der nu skal prøve, at leve op til,
at forvandle teori til praksis
i vores daglige liv,
i vores forståelse af og omgang med hinanden

analyserne er en manual, en mulig hjælp til selvhjælp
en slags oversættelse af kristendommens budskab
en mulig videnskab om kosmisk kemi, en næstekærlighedens logik

om og for så vidt vi forstår det, som mennesker af i dag
da tænker jeg,
at vi skal indover det skridtvise, det selvoplevede, den selvstændige tænkning
fra et Martinus foredrag i 1940 **"Frihed - frigjorthed og fred."**

*"Menneskelig frihed er frihed til at vise en kærlig indstilling til alt og alle
uanset hvad man møder fra andre*

*Det er det eneste, der frigør mennesket fra dyrerigets jungle,
det er den kraft, der skaber freden, først i menneskesindet og så her på Jorden
Det er målet for mit arbejde at inspirerer mennesker til at lyse som sole,
udstråle Guddommelig kærlighed til deres med væsener, til universets skabende kræfter,
den hellige ånd eller Guds bevidsthed står hjælpende bag Dem
når De indstiller deres bevidsthed på næstekærlighedens bølgelængde."*

jeg havde længe søgt efter noget, der forbandt og forsonede os alle,
på tværs af alle skel, på tværs af alle religioner

Martinus intellektualiserede kristendommen
hans analyser går ud på at videnskabeliggøre logikken i næste(al)kærligheden

Teologien kommer også længere de seneste årtier
Løgstrups ***"Den etiske fordring"*** står i rigtig mange danske hjem,
fandt jeg forleden ud af, til en kursusrække om tvivlsom velfærdsøkonomi.

***"Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre,
uden at han holder noget af dets liv i sin hånd"***

et forpligtende citat fra forsiden af bogen

*det er det ansvar vores folkevalgte politikere har
det er det ansvar vi alle har, overfor hinanden
også som vælgere i et sundt demokrati*

når vi snakker mennesker op eller ned
når vi handler humanistisk, næstekærligt eller ej

det føltes rigtigt

ikke mere
enten – eller

meget mere
både - og

det er ikke et spørgsmål om

enten **vi er vores egen lykkes smed**

eller **vi skal vise næstekærlighed**

det er både og

det bekræftede min erfaring mig i
med både sociale, psykologiske, terapeutiske, spirituelle og teosofiske indsigter
det begyndte jeg at skrive om, for at prøve, at afdække nærmere

jeg har arbejdet i årevis på, at afdække og afkode mønstre i mig

bygge nye veje, bygge nyt liv

skabe eget liv, med egne tanker

omstrukturere uhensigtsmæssige indre overbevisninger og mønstre
afsløre fortrængninger, afdække indre forsvarsmure

at man, spirituelt set selv skal bede om hjælp, for at få hjælp

det virker på drømme, på tanker, inspiration, på fokusering
kald det hvad du vil

for at kunne se klarere, for at se, hvad man selv gør, ved sig selv og ved hinanden
for at kunne få øje på, for at redde sig fri af det netværk af mønstre man fødes ind i
arbejde sig målrettet fri, af afmagt og opgivenhed
af mangel på indsigt, af mangel på tro, vilje, tillid

henimod tanker der kan fremme helhjertet læring
henimod skridtvis tro, vilje, tillid

det tror jeg på

endnu en ting også neurologer forsker i, i vore dage
at bygge nye veje i hjernen

jeg ved i virkeligheden ingen ting
er det ikke mærkeligt, at man kan "vide", uden at vide
og i sidste ende ved man ingenting

jeg har ikke brug for at vide noget med 100% sikkerhed
og alligevel er det en glæde at se, som dele af forskningen kommer fremad

livet må gerne forblive en gåde
det væsentlige for mig, i første omgang, er
at opbløde "ond og god" ideologien
rigtig og forkert
får og bukke
en gammeltestamentlig, eller en før testamentlig opdeling af verden
i himmel og helvede
i troende og i kættere

en opdeling, der forgifter vores fællesskab her på jorden
det er tydeligt, for mig at se

Ideen om en reinkarnation er det første jeg stødte på som ung
en "rekreations" periode i det hinsides
hvor vi som evige sjæle genoplades og "planlægger" det vi skal lære i vores næste liv på jorden
det er den forestilling, der har ladet mig holde ud igennem mange skelsættende udfordringer

virkeligheden kan føles som en ”skærsild”
og dog, selv skærsilden vil os det godt, på sigt
vi må se virkeligheden i øjnene, vi må lære

at vi kan handle på og skabe freden tankemæssigt
at vi, i sidste ende, med tiden, er herre over eget liv

at vi kan bede om hjælp til at komme til forståelse
til forsoning, tilgivelse, fred

det kan tage tid, det tog 40 år for min far, at kunne tage kontakt med mig
det tog 20 år for min søster, Karin at kunne kontakte mig
fra det hinsides

Universets usynlige liv og love, har jeg fra ungdommen haft en stærk tro på
det forener nåden og alkærligheden for mig
det forener logikken
i BÅDE eget ansvar - OG i næstekærligheden

at livet og universet i virkeligheden er fyldt med lys og kærlighed
at al modstand er mulig og ønskelig læring

at vi ikke skal kunne klare alt helt selv, uanset omstændigheder
at vi alle er en del af et hele, at alt er en del af os alle
at intet er tilfældigt,
det er, hvad der giver mening for mig

som et atom, er en del af en celle, som er en del af et væv,
som er en del af et organ, som er en del af en organisme,
som er en del af et menneske eller et dyr,
som er en del af sine videre omgivelser langt ud i universet

det er ren logik i fysikkens love
det er logik, at det samme gælder på alle områder
det sociale, psykologiske, spirituelle og det politiske område

som et barn er en del af sin familie
som er en del af et lokalsamfund
som er en del af en region
som er en del af et land, en kultur
som er en del af et kontinent
som er en del af en verden
som er en del af universet

det er nemt at forestille sig for mig, også på de universelle love
at vi har en evig kerne, en DNA streng af en sjæl
at vi kan lære at være åben og nysgerrige i al evighed
at tænke, at alt er godt
om vi forstår eller ej
som det er - lige nu
giver mening i sidste ende
uanset behov for hjælp, handlings – eller læringsbehov

tillid og tro - eller ej
vi er alle på vej, ad den samme hovedfærdselsåre
omveje eller ej

at de ældre trosretninger
at de af uvidende mennesker, adskilte religioner
med tiden afløses af en samlet menneskehed
et fællesskab med fælles kreativ intelligens
Guddommelig inspireret eller videnskabelig funderet
der hjælper og understøtter hinanden, helt naturligt
af et indre behov for mening i livet

Efterskrift

Illusioner og virkelighed er et enormt omfattende emne.

Relativiteten strækker sig rigtignok i alle retninger

Vi priser vores demokrati: frihed, lighed, broderskab, ytringsfriheden vurderes u-antastbar

men

har vi fået en mangel på medarbejderes mod til at sige fra, på uhensigtsmæssigt politisk pres

hvem beskytter os mod vores demokratisk valgte mangel på sund dømmekraft

?

vi har set alt for meget travlhed ved håndvasken alt for længe, på alle området

har vi underkastet os den givne myndighed og magt

eksisterer vi, ligesom mine forældre i 1933, i en slags undtagelsestilstand

parkerer hjerne og hjerte og parerer ordre

???

er vi i ro

med tidens ”effektive” mammut skoler og daginstitutioner

med tidens stigende børnediagnoser

med de gamle, de syge, de handicappedes forhold

med stigende krav, pres, stress og overfald på ansatte

selv af små børn

???

”det er sådan det er”

”vi gør hvad vi kan”

”vi kan ikke ændre på det”

ja, det er sandt, det føles som umuligt

men

er det blevet et automatforsvar
tør vi ikke længere se virkeligheden i øjnene
var guldkalven det værd
???

Man kan diskutere om corona bestod af manipulation eller om det var virkelighed

men

coronaen har vist os, hvad vi som kultur var i stand til
politisk, økonomisk og socialt
det kan vi også gøre i forhold til
økonomisk, social og klimatisk ansvarlighed

Confucius 551-479 f.Kr.

“Vil man flytte et bjerg, så starter man med at bære de små sten”

Her to gode citater, som jeg ikke husker, hvor de kom fra :

*"Im Auge des Orkans
Hat der Mensch
Eine unglaubliche Freiheit"*

*"I orkanens øje
har mennesket en utrolig frihed "*

*"Det er umuligt sagde tvivlen
det er farligt sagde frygten
det er unødvendigt sagde fornuften
gør det alligevel sagde hjertet"*

der findes hjælp derude, og vi må bygge flere broer til mod
der findes en pris for den sympatiske kværlant
til dem der tager mod til sig og gør en forskel, ved at sige fra